

Откраднатото кипарисче

(есе)

Ще ви разкажа една кратка история от родното ми градче Лом. Това е малък, непретенциозен град, който не може да сравнява архитектурата си с италианската и не може да се похвали с голям туристически интерес, но е била стара българска крепост, която и до днес носи очарованието на българското.

Лом се гордее с възрожденските си възпитаници и традиции. Небезизвестно е, че първото читалище е открито именно в Лом и че градът се свързва с имена като Михаил Лазаров, Никола Първанов, Петър Берковски и много други. За да почетем известните личности, оставили следа в историята ни, ние поднасяме цветя и издигаме паметници. По този начин не спираме да помним, уважаваме и възхваляваме великите хора, които са дали своя принос днес да бъдем горди, че сме българи. Защото никой не може да ни отнеме историята, традициите и културата, написани, съхранени и предадени още по-ярко от такива славни личности.

Разбира се, не всички хора съумяват да прославят по един или друг начин България. Има и хора, които осъждаме заради техните позорни постъпки, ниска култура, а също и заради липсата им на самоуважение, защото съм на мнение, че само един неодоухотворен човек е в състояние да руши човешки труд и да замърсява природата, която е извор на живота ни.

Историята започва с поставянето на паметник на полковник Стефан Илиев и загиналите войници от 15-ти пехотен Ломски полк от наши будни граждани и родолюбци. До него бил посаден бял кипарис. Той символизира живота и деня. Олицетворява продължителността на живота на тази личност, въпреки физическата му смърт. Той оставя след себе си достойните си постъпки и значимо съществуване не само в спомените на близките си, но и в съзнанието на съгражданите си. Това е важното в края на един човешки живот – да бъде запомнен човекът, не само от децата си, но и от много бъдещи поколения. Как може да стане това? Някои хора завещават значимо литературно дело, други – научно, трети структурират грандиозни културни паметници, а има и хора, които ревностно и с цената на всичко бранят родното. Всички тези хора са целеустремени, храбри и решителни. Изисква се голяма смелост, за да застанеш зад словата и действията си, извършени в името на Татковината.

Това са хора за пример. Какво да кажем обаче за другите хора, които са сочени с пръст? Белият кипарис, украсявал паметника и носел съответното значение, докато не бил откраднат, и то още на следващия ден. Питам се кому е нужно да оскърни този духовен гроб, защото той носи със себе си духа, мисията и идеите на революционера. Очевидно такъв човек не оценява чуждото време, старание, сили и средства. Не остава съпричастен към чуждото усилие в името на добрата кауза. Душата на такъв човек е изпълнена с катран и той не се наслаждава на това, че е сторено нещо полезно и добро. Ако този паметник не беше изграден, човекът на него ще остане само в историческите книги на града, може би в някой учебник, може би в съзнанието на внуците и правнуците си и ще се забрави.

Той е допринесъл и се е отдал по всички възможни начини на страната си, което трябва да бъде образец за новите поколения. На нашите плещи тежи да изградим света, в който живеем. Едни хора се ограничават до домовете си, други облагородяват градовете си, а някои полагат усилия на ниво държавата. Важно е всеки от нас да се стреми към промяна към добро, защото когато засадим семената на искрената доброта в сърцата си, тогава това ще се отрази и в поведението ни.

Защо трябва да бъде откраднат кипарисът, а не например да бъдат засадени цветя около паметника? Защо трябва да се унищожи, а не да се съгради? Защото така правят безличните хора. Те са егоистични, те имат пулс, но отвътре са гнили. А може би просто са невъзпитани? Те са като хората, които изхвърлят боклука си навсякъде, но не и където трябва. Те си приличат по безотговорността си. Ако не могат да направят нещо добро, защо трябва да навредят? Такива хора лесно се отличават с просташкото си държание, но трудно се поправят. Затова има необходимост от други хора, от чиито смелост и доброта да черпят вдъхновение.

От лошите дела може да си изведем поуки какво не бива да правим и какви не бива да бъдем. Не можем да бъдем отговорни за постъпките на другите, но можем да бъдем отговорни за доброто, което не сме направили.

Изготвил: Цветелина Любомирова Крумова, XI^a клас, ПГ "Найден Геров"